

LÁSZLÓFFY CSABA

Istenkísértés – Európa megkísértése

Teremtés tere s terüje

*Sok baj van velem, Istenem.
Teredből számomra ma már
csak a bizonytalanság végtelen.
Mikor még mint szemellenzős számár
hittem: tér és idő tágítható
(bölcsek oktató a múlt – habár
viszonylagos, hogy a pókhálós
homályban mi az, ami látható).*

*Adataimat síkba zártad;
ha netalán kitöltenek
valamit papíron utólag,
csak elfedi a lényegét.*

A sebeket.

*Bezárva önmagunkba, fűtött,
fűtetlen szobában titkok csodás
tükrebe elég belenézni:
félelmetes a romlás, a kopás.
A rühes érzékenység mélybe ránthat,
vagy megrezegteti recehártványunkat.*

*Tedd meg-nem-történtté az értelmetlen
pusztítást, mely anarchiába vész.
(Ábrahám óta, mondd, hányszor ígérted?)
Az úr csupa mocsok s hitegetés.
A mi tudónknak kell beszívnia
a semmit, ráadásul valahol
ott rejtőzik (hisz Tiéd az akol!)
kétezer éve az Isten Fia.*

*Kulizunk; Neked nem gond, persze,
a színhatás s a forma – reneszánsz,
barokk, vagy éppen modern, amit kívánsz –,
csak a Te orcád ne csúfítsa ránc
soha (!)*

*Lelkünk, legyen naiv, fanatikus,
rémült, fagyasztottcsirke-ostoba:
álarcod mögé úgyse lát –
vagy ha igen, esetleg hamarább
öngyilkosságba kergeti magát.*

*Egy pofa sör, egy sikoltó ideg:
lenyeleted velünk világotat;
s bűnök, merényletek ellen írként a
halált kínálod föl: Egyetlenegy-Magad.*

*Ó, kamasz szellem kísértései merő
bohóckodásra! S az ösztönös, néma
ellenszenv az ocsmány és hosszan-
tartó korok pizsmogásával és a
gorombaságokban kimerülő
nevelési gyakorlatával szemben.
Hát amikor a közösség kegyetlen,
fojtó demagógiájának
hullámai (és az örök,
asztmás egyedüllété)
csapnak össze fejünk fölött?!*

*Mennyi hűség és tisztesség maradt
bennünk?...*

*(Mikor az idő még csiga-
lassúsággal vánszorogva haladt!)
Hit! – makacs önérzet – nem több, Uram,
egy lepkeszárnynál, és Te azt kívánod,
hogy helyreállítódjék tőle rang
s egyensúly?*

*(»Légy rugalmasabb
– mondod máskor –, diplomatikus néha,
hogyha már nem lehetsz nyirág-
seprű-szakállt tépő próféta!«)*

*A bibliai tanulság a végső
pillanatban szembeszökő lehet,
mint egy katedrális alapköve.
(A többi gyarló vér és képzelet.)*

Barbár Tedeum

*Barbár az ég, mely véremet
veszi, s közben úgy méreget
a világ, mint egy együgyűt,
és húr nélküli hegedűk
sírnak fülemben. Félszeken
függök, magányos félszegen;
ez nem valami feszület,
kiért keresztény eskü lett
a Tebenned bízunk, vagy az
örök feltámadás-vigasz.*

*Rég elillant az ősvarázs! –
Tüdőszakadtig rohanás,
olykor szédület s lebegés
a mélység fölött (le ne nézz!);
mogorva arc – megborzadok;
kihűlő kezek, szózatok.
Szertefutó vért csapoló
csóközön? – minek csahol, ó,
az a petyhüdt, bár élveteg
eb pofájú emlékezet?
Visongó szúzi hang – kié?
a maszturbáló hajnalé;
pazarló páرزó indulat,
ingerlő póreség-tudat,
s a dagadozó vággy mohó
örvénylését lecsapoló
engesztelés; piheg erőm
a ringató déli verőn.*

*Strófasorok – sok lekopott
tűsarkú, lelkiző kokott –,*

*részegítő és szertelen
galopp: kábán a rejtelem
után kutatsz, de csak piszok-
és dögszagú kanálisok,
nem nyári esték éteri
esőillatával teli.*

*Rángó (táncoló?) szörnyeteg
halódó ráncai felett
fájó, fulladásos vigyor,
mint akit sejtelem sodor
(hontalan pelyvaszárnny) tova,
halálra hajszolva lova;
hatalmi önkénynek adós
alázata mimikri-póz,
s kiélt mosolyú, réveteg
tekintete: „Isten veled”.*

*Ahogy az idő (kortünet?)
– a tied! – mögötted üget,
s őt, ki kebleket simogat,
keleti sátorkúpokat,
már nem is látatúz – maga
a sivár sors gondolata
úzná, de csonkaság s magány
idétlen, törpe Notre-Dame-
rém púpjá hoz virradatot
rá, s tört írisze mint titok
tükre hasad: a semmi lét
látásától lelke kiég
(egy szemvillanás is elég).*

*Kápolnafalra, klastromi
kőre vetített aggkori
képzeltések – harmóniát
hazudó végső csonkaság!
Kényszerű vezeklés-adag;
rejtett ígéretetek alatt
behorpadt mellkas hidegen
tartósított hite („Kiben*

*Jézus lakik!”) – hiú, suta
mutatvány, sunyi proosztata,
s szemölcs, hogy véresre vakard;
érzéki harcok kiagyalt
plakátrongyaival takart
lágycék, óceáni vihart
megélt és végzetes kalóz-
portyákon rítul, martalóc
módon letarolt asszonyi
szentség; a lét mindenkori
zárt levegőjén mint üveg-
házak virágkelyheinek
fojtott, bársonyos sóhaja.*

*Megingó erkölcs; muzsika
sugárzik szét, tán így ígéz
a végső megsemmisülés(?) –:
a test tűnő pompázata
ne incselkedjék már soha.
Elkárhozástól a halál
előtt, kímélj meg, rüh, ragály,
rák s buja bűnök istene!
Szálljon rám angyalhaj s -pihe,
ne emésszen pokoli tűz
a gyönyörnyalánkság derűs
partjain túl, hol mint halott
látomásokkal belakott
puhány eunuch-pörsenés,
infantilissá lesz az ész –
ott, ahol már untig elég
a hús mögötti tartalék.*

Óda ez is

*Úgy eljámborultál,
mint a védtelenek. Vagy mint a
vétkesek. Hiúságod, mohóságod
talán(y); olykor már csak egy kis
nyalánkságra korlátoznád néhai*

*bűnös álmaidat. Keresztényeket korholó,
iszlám felé kacsintgató – koholt,
mert félelem-lombikba zárt, terror-
tölcsérlukból kikukucsáló Európa.
Korhadt trónjaid, székrekedéses múltad,
köszvényes dicsőséged után: újabb
bálványok helyett, kiürült kocsmák,
temetők magányától kiborulva,
ha még egyszer bifsztekes zsírba, vérbe
márthatnák rőfös és dölyfös szakálluk
barokk faszentjeid! (Persze, élve a
modern higiénia fenntartásaival.)*

„mi most azt egészen másnak látjuk”*

„Az elragadtatás a szélütöttéké
a szerelem a nem-teleneké”**

*már csak egy séta s nem is része
életünknek akár a pótszerek
nem óda (mégse!
de nem is szonett)
ami odaveszett*

*nyájasság s ó a kegy
a bordák még zenélnek
ős Babel vár s új dzsungerek
(sárpettyes hó nász és emlékezet)
keletről a tenger dagálya
törékeny életünkre tör*

*értelem s szó apálya
amarról a kockázatok felől*

„az ének a némaság joga
az oktalanság önmaga oka”***

*van-e egyáltalán nyugat?
(vagy csak kétes kettős tudat?)*

* Mizser Attila: Párhuzam

** Vásárhelyi Géza: Kiáltozás idegen nyelven

vadméznél édesebb
mert szellemmel fűszerezett
nyalánkságok után kutat
s mint dongó rajba nyúló
kényes fáraóujj s -tenyér
korhatag üregekbe vész

az én vérem csak és
a te ösztönök gátjai közt dúló
napod
nincsen más energiatartalék
csak ami visszasüt ránk eszelős
nagyapám (vagy tán egy anyai ős?
az eperfán csüngő halott)

gyermekkor szemétdombjain
– a zezugokból sohasem elég –
nyüszít a vágy hallgat a kín
(hamis vagy ismeretlen én!
mi hajt végzetesen feléd:
a tökéletes bűn vagy az erény?)

nincs vezeklés csak láthatatlanul
megfedd az Úr –
mutogatjuk hivalkodón
az égő sebeket
(láttunk-e addig harsogón
menetelő nemzedékünkben:
láttunk-e elítélteket?)

bennünk is pokol anyaga
izzott mint tűzkutak
nem lángnyelvekkel csak anya-
nyelvvel s új születéssel
kerestünk kiutat
kiáltozva fel-felköhögtek
ha fullasztott
az elégett salak

mint demagóg szavak

Konszolidációs szonett

*Az idő esély vagy csak magyarázat?
összevisszafekvő s zagyváló század
felforrt gyomor – a hideg is kirázhat
kényszer híján a szív üresen lázad
csuklón a pengeél: eszelős vázlat
vér vagy csak közöny özöne ha rád fagy
minek nyomozni? valóság és látszat
le nem rombolt berlini falán áthat
a jövő roppant ürege (alázat
okádékíllat tölti meg a házat?)
lerágott csontjai lelki tusáknak
sorstalanság végtagjai se rángnak
sehol könnyekkel itatott káprázat*

az idő esély? – nincs rá magyarázat

Mert a csont hallgat, nem felel*

*Húsvét hava, térdepelünk;
istentelen gondok velünk.
Osztozkodunk térben s tornál,
nem térünk el, egymástól bár.*

*Villanypóznán, hídon, hanton
»Hídavatás«-emlékfantom
reinkarnálódott teste
(Arany János hanyatt esne);
tampon híján fülben, falban
hangrobbanásszerű zaj van.
Képzavar-kísértés; új hó
s árnyék, mellszoborra hulló –
kibérelt nyugalom – átok,
reves bőrön hiúságok,
alkudozás; dölyfös, vak láz;
gyóntató váll, könny, hanyatlás
ólmos ágyba, szélütöten.*

* Kormos István: Katalánok

*Elégiák; rángó rögben
vigasztárás. Ragacsos ég
(végső kétség ne látszodjék).
Esküvések hamis násza,
emlékeid marokszámra...
Elvásott, rég őrzött tárgyak
új gazdára nem találnak.
Idő, tömeg, holt fenyesek
torlódása... ablakszemed
párás: volt, ki csak elfordult
(ma is éppúgy fáj, bár elmúlt);
más: megszökött, elfelejtett,
vagy elárult. Nincs több rejtek –
nyers színek, »kimunkált« rák, ha
agyad egyszer kiokádta
s mégse nyúlsz el, ki se fáradsz,
nem bocsáttatik meg. Válassz:
vér, remény, ha elszivárgott,
sorstalanság csontig rágott,
mi vár ránk még? – kopasz felföld
(nem portyázó seregektől),
és kibérelt hazugságok.*

*Héjanászos legényekre
fölös hantot halmozó föld.
Ki ügyel majd a nagy csendre?*

(ANNEXE)

Planétánk jövője

*Felforralva vagy csontig hűlten
a felszínén megrészegültem.
A halottak mélyen elásva;
ott sincs esély már megoldásra.*

Jambikus lejtésben

*Csak a három lépés távolság. Csak az el-
vegyülés. Csak a meztelen combodra ki-
löttyentett forró feketekávé, csak a
még lemosható régi rozsdafoltok.
Csak a nagy-nagy fogadkozások új-
feszültségű idejének emlékezet-
kihagyása; csak a térszűkület. Csak
a de gustibus non est disputandum;
csak a kinek mi dukál; csak az eklek-
ticizmusnak kitett gének önkéntes
menekülése. Csak a kishitőség
fúriái (miként a nagy, nemes fát
alattomosan vagdosó kisfejszék),
s az ugyanolyan terrorral fenyegető
más standardokra s kánonokra épülő
új szabály. Csak a kiszemelt bűnbak ki-
nagyított sematikus plakátarca a
szélvihartól cibált, szakadozott fal-
ragaszokon. Csak a globalizáció
Eurovízió-mosolyú réme. Csak egy
be nem fejezett vers megtört, rákos /gé-
ge/ vége - - - - -*

Tiltott területre tévedés egy régi kéziratban

Kivizsgálhatod.

Tiltott területei a szenvedésnek, a szeméremnek. A sorsnak.

Mikor semmire sincs már bizonyíték.

Időnként még feszülten vársz; majd legyintsz.

*Az utókornak – a mindenkori mércével mérő rutin(ok)osoknak s a „felelős
beosztású” tanúknak – a kisujjukban van a védekezés.*

*Az iroda/lom szemétdombján átlépve, kapaszkodjatok meg a história mere-
dek falába. Habár a múlttal levertség költözhet belétek; a jövő fényesebbre
sminkelhető, mint bárki tette valaha... Egyedül a jelen fölött lehet hatalma...*

*Nyilván annak, aki megtartotta – hogy újabb hazugságokkal ültethesse be –
a tiltott területeket.*